

HOOFDSTUK EEN

DUNCAN

'TRED HIER BINNEN OM EEN VRIEND TE ZIJN EN TE VINDEN'

Toen Duncan onder de stenen boog door liep, die toegang geeft tot het studentenhuis van de *seniors*, hielden twee dingen hem bezig: de vraag welke 'schat' er voor hem was achtergelaten, en zijn werkstuk over tragedies. Misschien was er nog een derde punt van zorg: de vraag welke kamer hem was toegewezen. Maar toch, als het middelste van die drie onderwerpen er niet was geweest, zo redeneerde hij bij zichzelf, zou hij zich bijna honderd procent gelukkig voelen. Bijna. Maar dat werkstuk – de Irving School-variant op een afstudeerscriptie – slokte minstens dertig procent van zijn geluk op. En op een belangrijke dag als vandaag was dat knap vervelend. Het kwam erop neer dat hij een flink deel van de komende negen maanden zou besteden aan pogingen om een definitie te bedenken voor het woord tragedie, in de literaire zin dan. Zoals: waarom is *King Lear* van Shakespeare een tragedie? Wie kon het eigenlijk iets schelen? Hij zou ter plekke een antwoord kunnen verzinnen: een tragedie is het als er iets naars gebeurt, en er gebeurt altijd wel iets

naars. Maar het kon de docent Engels van de hogere klassen, me-
neer Simon – die toevallig ook nog eens toezichthouder was op
Duncans gang dit jaar – wel wat schelen. Een heleboel zelfs. Hij
kikte op termen als ‘impact’ en ‘hybris’. Duncan, die veel lie-
ver met cijfers dan met woorden werkte, had gehoord dat op Ir-
ving een enkele senior er weleens zonder al te veel moeite
doorheen was gerold. Ach, misschien was het genoeg om een
voldoende voor het werkstuk te halen. Hij wilde er zijn laat-
ste jaar niet door laten bederven. Zeker niet na de missers van
vorig jaar. Nu hij erover nadacht, leek het hem wel goed om
wat afleiding te hebben. Het was in ieder geval beter dan in het
verleden te blijven hangen.

Duncan dwong zichzelf om snel onder de boog door te lopen.
De verleiding was groot om stil te blijven staan en de in steen
gebeitelde boodschap te lezen. Maar hij zat hier al drie jaar op
school – de boodschap was hem allang bekend. Hij zou een gek
figuur slaan als hij bleef staan om de tekst te lezen. In plaats daar-
van sprak hij die binnensmonds uit: ‘TREED HIER BINNEN OM
EEN VRIEND TE ZIJN EN TE VINDEN.’ Hij was al vaak onder dat de-
vies door gewandeld; hij moest wel als hij naar de eetzaal ging
of naar het kantoor van de rector. Eigenlijk had hij er nooit veel
aandacht aan geschonken. Nu hoopte hij stiekem dat er iets van
waar was. Dat hij hier werkelijk vrienden had, wat dat dan ook
mocht betekenen. Na alles wat hij had doorgemaakt, kon hij wel
wat support gebruiken. Meer dan ooit.

Als senior mocht je pal aan de *quad* wonen, het prachtige vier-
hoekige plein waar de hoofdgebouwen van de school omheen
stonden. De kamers waren even groot als de kamer die hij de af-
gelopen drie jaar met Tad had gedeeld, maar aan deze kant
waren ze in tweeën gedeeld, zodat de seniors op zichzelf konden
wonen. Elk vertrek was piepklein, dat wel, maar voor hem was dit
de eerste keer dat hij zijn kamer niet hoefde te delen. Om van

dat voorrecht te genieten was voor hem zelfs een inloopkast aan het binnenplein groot genoeg geweest.

Hij liep het gebouw binnen. Vanuit de eetzaal kwam hem de vertrouwde geur van eten tegemoet, vermengd – althans dat vond hij altijd – met de geuren van papier, inkt en op volle toeren draaiende hersenen. Aarzelend liep hij naar de trap, omdat de vraag waarover hij de hele zomer lang had gepiekerd – namelijk welke kamer hij zou krijgen – dadelijk zou worden beantwoord. Het was duidelijk van welk antwoord hij blij zou worden: een kamer midden in het gebouw, met uitzicht op het binnenplein. En als echt alles meezat, zou het een kamer zijn naast die van Tad.

Een hand raakte zijn schouder aan en hij draaide zich om.

‘Kom op, jongen, waar wacht je op?’ vroeg Tad met een grote grijns op zijn gezicht.

Duncan deed een stap naar voren om hem de hand te schudden, maar Tad trok zich ineens terug en vloog met twee treden tegelijk de trap op, met de bedoeling Duncan achter zich aan te krijgen. Duncan zette even de achtervolging in, maar bleef toch weer staan. Dit was het moment van de waarheid. Hij wilde het bijna niet weten. De enigen die te horen hadden gekregen hoe de kamerverdeling was, waren de seniors van het afgelopen jaar, en dat onder zwijgplicht. Ze moesten letterlijk zweren dat ze een paar examenpunten in zouden leveren als ze het geheim verklapten (met de waarschuwing dat hun vervolgopleiding ook op de hoogte zou worden gesteld). Op de laatste schooldag mochten de seniors de naam van één nieuwe senior op een briefje aan de deur van hun kamer hangen. Daarbij lieten ze een ‘schat’ achter voor die nieuwkomer op de eerste dag van het nieuwe schooljaar. Als de briefjes eenmaal waren opgehangen, ging het gebouw tot augustus op slot. Heel wat seniors hadden een poging gewaagd om op die verdieping binnen te dringen, soms zelfs door te proberen de schoonmaakploeg, die een week voor de aanvang van

het nieuwe schooljaar door het gebouw heen ging, om te kopen. Voor zover Duncan wist, was het nooit iemand gelukt.

De schat die hem wachtte, kon van alles zijn.

‘Hé, Dunc,’ riep Tad van boven aan de trap. ‘Als je niet snel bent, steel ik je schat.’

Duncan wilde naar boven roepen om Tad te vragen welke kamer hem was toegewezen, maar hij kon het niet. Wat was er mis met hem? Zo belangrijk was dit toch ook weer niet? Zou zijn leven soms anders worden door de kamer die hij kreeg of de schat die hij aantrof? Het zou natuurlijk wel gaaf zijn om die avond aan de eettafel een stoer verhaal te kunnen vertellen. In elk geval zou hij op die manier dat ene onderwerp kunnen vermijden waarvan hij vreesde dat iedereen het juist daarover wilde hebben.

In het verleden varieerden de schatten van een bijna drie maanden oude bedorven pizza tot een cheque van vijfhonderd dollar. Het gerucht ging dat er dit jaar onder de nieuwe seniors mazzelaars waren die twee vrijkaartjes zouden aantreffen voor een wedstrijd van de Yankees, of een aandeel in een beroemd bedrijf, of een cadeaubon van een van de chicste restaurants van heel Westchester County. Volgens een legende had een student ooit een levend exemplaar geërfd van de mascotte van Irving: een Engelse bulldogpup. Eerst wilde de schoolleiding dat de nieuwe eigenaar een ander onderkomen zocht voor de hond, maar later mocht het beest toch blijven en kreeg het de naam Irving. In de bibliotheek hing een foto van de hond. Duncan had diverse docenten gevraagd of het verhaal klopte, maar ze hadden er geen van allen iets over kwijt gewild. Er deden ook verhalen de ronde over de meest flauwe ‘schatten’: zakjes M&M’s en willekeurige boeken. Terwijl Duncan langzaam de trap opging, kreeg hij de nodige klappen op zijn rug van andere voorbijvliegende seniors. Het trappenhuis werd door zowel de meisjes als de jongens gebruikt; de route van de meiden liep de hoek om naar hun eigen

lange gang, die uitkeek op een bebost terrein achter de school. Hij hoorde een studente gillen dat ze een konijn op haar kamer had aangetroffen – kon het waar zijn? Kennelijk was toch iemand via de schoonmaakploeg naar binnen gekomen en had het beestje er op het laatste moment losgelaten. Een dier was wel het laatste wat Duncan hoopte te krijgen.

Hij was bijna boven. Als hij goed keek, zou hij bijna kunnen zien welke deuren er nog gesloten waren – en misschien kunnen raden welke kamer voor hem was. Maar de gang was lang. De meeste deuren aan deze kant stonden open en waren dus al ontdekt door hun nieuwe bewoners. Aan het andere einde van de gang zag hij een aantal nog gesloten deuren – sommige waren beplakt met bouwlint, andere behangen met de uitgeknipte letters van namen van studenten. Hij was al halverwege de gang toen hem de moed in de schoenen begon te zinken. Zijn eigen naam zag hij nergens. Op dat moment kwam Tad een kamer uitrennen. ‘Ik heb de kamer die Hopkins vorig jaar had,’ zei hij. ‘En raad eens wat hij voor me heeft achtergelaten?’

‘Wat dan?’ vroeg Duncan. Het boeide hem niet echt. Voelde hij zich maar niet zo depri. Tad deed trouwens heel normaal tegen hem; misschien dacht niemand meer aan wat er vorig jaar gebeurd was. Welke kamer en welke schat hij ook zou krijgen, over een dag of twee zou alles vergeten zijn. Alleen de grootse schatten bleven langere tijd onderwerp van gesprek. En wat de kamer betrof dacht hij: alles went. Er was eigenlijk maar één kamer die niemand wilde. ‘Kom binnen,’ zei Tad. Duncan schrok wakker uit zijn gemijmer.

Aarzelend liep hij Tads kamer binnen en keek rond. De ruimte was minder krap dan hij had verwacht. Het zag er zelfs redelijk groot uit. Er stond een bed – kleiner dan een eenpersoons, voor zover dat kon – en een bureau, ook al werkte er haast niemand op zijn kamer; de meesten gingen naar de studiezaal om te leren.

Tad trok de kast open en wees naar binnen. Duncan zag een fles – het leek wel sterke drank – met een enorme gouden kom achter op een van de planken. Tad strekte zijn hand ernaar uit.

‘Bourbon,’ zei hij trots. ‘Goed spul. Er staat dat hij van een of ander familiebedrijf afkomstig is. Hij is twintig jaar oud!’

‘Hm,’ reageerde Duncan.

‘Slokje proeven?’

‘Nee, niet nu. Ik wil m’n kamer vinden,’ zei hij. ‘Misschien straks.’

‘Heb je je kamer nog steeds niet gevonden?’ vroeg Tad verbaasd.

‘Wegwezen dan!’

Duncan liep terug de gang in. Overal liepen lui heen en weer, van kamer naar kamer. Ze gooiden met ballen, draaiden muziek. Morgen zou het hier stil zijn, maar vandaag mocht bijna alles. Hoewel, dat met die bourbon waarschijnlijk niet. Ditmaal beende Duncan recht naar het einde van de gang. Nu wist hij wat hem dwarszat: hij had er zo’n voor gevoel van dat hij het hoekkamertje zou krijgen, die ene kamer die niemand wilde. Hij kreeg gelijk. Op een wit stuk gelinieerd papier stond in hanenpoten zijn naam gekrabbeld. Hij deed de deur open en wist meteen waarom deze kamer zo impopulair was: er viel nauwelijks licht naar binnen, niet meer dan een klein cirkeltje uit een raam dat er van buitenaf geinig uitzag, maar dat hierboven niets voorstelde. En zoveel kleiner dan de kamer van Tad! Duncan zakte neer op zijn krappe, onopgemaakte bed. Al zijn spullen stonden keurig opgestapeld in een hoek. Ze waren vooruitgestuurd en eerder die dag naar boven gebracht. Hij was zo teleurgesteld dat hij bijna de schat vergat. Maar toen hij hem vond, voelde hij zich, voor zover het kon, nog ellendiger. Op het bureautje lag een stapel cd’s. Leuk. Muziek – haast nog erger dan een bedorven pizza, zo oninteressant. Wie luisterde er nou nog naar cd’s? Duncan wist wie hier vorig jaar had gewoond: de albino jongen. Niet te filmen, wat een tegenvaller.

Hij leunde voorover naar het bureau. De kamer was zo klein dat je vanaf elk punt overal bij kon zonder een stap te verzetten. Bij de keurig opgestapelde cd's lag een opgevouwen briefje. Hij vouwde het langzaam open en zag weer datzelfde hanenpoterige handschrift. De woorden liepen bijna van het papier af.

Beste Duncan,

Ik weet waarschijnlijk wat jij op dit moment denkt. Je denkt vast aan een heleboel dingen, maar boven aan je lijstje staat vermoedelijk de gedachte dat deze kamer een ramp is. Dat is niet zo. In de kast zit een geheim vak dat niemand anders heeft en waar je van alles kunt verstoppen: derde plank, gewoon rustig tegen de houten plank aanduiven en hij beweegt. Door het raam kunnen ze amper naar binnen kijken, en onder de deur door ook niet. Betekent dat je het licht dus veel langer aan kunt houden dan vrijwel alle anderen. En meneer Simon zal je uit medelijden, vanwege het feit dat je zo'n beroerde kamer hebt gekregen, extra eten brengen.

Nu dit eruit is, moet ik toegeven dat over het geheel genomen mijn verblijf op deze kamer inderdaad een ramp was. Ik denk dat jij wel weet waarom, maar ik wil het toch uitleggen. Toen ik te horen kreeg dat jij deze kamer zou krijgen, kon ik het eerlijk gezegd amper geloven. Je kunt misschien wel raden wat ik nu ga zeggen, maar ik vertel het je toch. Het is belangrijk dat jij precies weet hoe alles gegaan is en waarom. Iemand moet het weten. Misschien kan die persoon de informatie gebruiken om niet de fouten te maken die ik heb gemaakt. Misschien. Ik weet het niet. Hoor mijn verhaal maar aan. Je denkt misschien dat de cd's een stom cadeau zijn. Maar als ik terugdenk aan mijn reactie op jou in de eetzaal vorig jaar en hoe jij je nu moet voelen (waarvan ik me amper een voorstelling kan maken), hoop ik dat je ze zult waarderen. Je kunt ze zonder probleem afspelen op je laptop.

Ik weet niet hoe goed je Vanessa eigenlijk kende, maar zij is de enige ter wereld die er een kopie van heeft. Ik heb geen idee of zij ernaar luistert

of heeft geluisterd. Ik hoop van wel. Of misschien ook niet. Maar laat me één belangrijk ding zeggen dat jij, zeker weten, niet verwacht, en dan laat ik je met rust om je laatste jaar in te gaan. Wat jij op het punt staat te horen – de teksten, de muziek, mijn ondergang zowel als jouw vermeende of feitelijke rol daarin – zal je meer opleveren dan je je ooit had kunnen indenken. Feitelijk geef ik jou het mooiste geschenk, de meest kostbare schat die je maar kunt wensen. Ik geef je de bouwstenen voor jouw werkstuk over tragedies.

Met vriendelijke groet,

Tim

Duncan hoorde de anderen op de gang. Hij wilde graag bij hen zijn, maar hij moest toegeven dat hij ook nieuwsgierig was geworden en, om heel eerlijk te zijn, ook een beetje bang. Hij haalde zijn laptop uit zijn tas, zette die op het bureautje en schoof de eerste cd erin. Toen zette hij de koptelefoon op en klikte op AFSPELEN.

HOOFDSTUK TWEE

TIM

... TOEN KWAM EINDELIJK HET MOMENT VAN VERTREK

Allereerst wil ik je bedanken voor je besluit om te luisteren. Ik heb zo vaak teruggedacht aan onze laatste ontmoeting – en wat zou ik graag willen dat ik een andere keuze had gemaakt. Uiteindelijk had het niet veel veranderd aan de loop van de gebeurtenissen – het meeste was al gebeurd. Maar misschien had het voor jou een verschil kunnen maken. Ik neem althans aan dat het hele gedoe ook bij jou zijn sporen heeft achtergelaten. Ik weet het niet, maar ik kan me niet anders voorstellen.

In mijn verbeelding zie ik je aan mijn bureau, inmiddels jouw bureau. Je rommelt wat met de cd's. De gedachte dat je mijn verhaal aanhoort, geeft me troost. Het is de enige troost die ik kan vinden, eerlijk gezegd, tenzij ik een manier kan verzinnen om terug te gaan en alles over te doen, wat nooit zal lukken. Dit is het dus – mijn ultieme poging om in alles iets zinvol te ontdekken. Ik zal proberen de gebeurtenissen te reconstrueren, maar eerst moet je begrijpen wat eraan voorafging. Dat is ook belangrijk. De gesprekken die je zult horen, komen aardig dicht in

de buurt van de waarheid, maar één ding is zeker: ieder woord dat Vanessa ooit tegen me heeft gezegd en ieder woord dat ik ooit tegen haar heb gezegd, herinner ik me precies.

Ik heb lang nagedacht over de vraag waar ik mijn verslag aan jou zou laten beginnen. Ik zie nu dat in veel opzichten het begin van dit verhaal in feite het eindpunt is van een aantal andere dingen. Op de dag dat ik naar Irving ging, verliet ik als laatste ons huis. En dan bedoel ik niet voor die dag, maar voorgoed. Mijn ouders waren al naar New York verhuisd – ik bedoel mijn moeder en mijn betrekkelijk nieuwe stiefvader, want mijn eigen vader is al gestorven toen ik een baby was. Dat wil zeggen: hun spullen waren er al heen gebracht; zelf zaten ze zes maanden in Italië om er een vestiging van hun reisbureau op te starten. Ik had twee nachten alleen in het huis doorgebracht. Dat vond ik niet erg; ik ben graag alleen. Ik was druk in de weer om met mijn laptop en microfoon de vertrouwde geluiden van het huis op te nemen, omdat ik wist dat ik die specifieke geluiden nooit meer zou horen. 's Avonds brandde ik ze op cd's om ze mee te kunnen nemen. Ik sliep in een slaapzak op de vloer van mijn slaapkamer. Toen kwam eindelijk het moment van vertrek. Ik deed de deur op slot en terwijl ik naar de taxi liep, deed ik mijn best om niet om te kijken. Maar ik geef toe, één keer heb ik het toch gedaan.

De taxichauffeur was niet erg spraakzaam. Tijdens de hele rit keek ik naar de zware, grijze wolken die de lucht langzaam bedekten. De rit naar de luchthaven beviel me wel: het was fijn om het huis uit te zijn, en ik vond het altijd prettiger om ergens weg te kruipen dan rond te lopen in een open ruimte. Ik hoefde nu alleen nog maar de luchthaven door te komen en mijn vliegtuigstoel te bereiken om mezelf weer lekker weg te kunnen stoppen.

Als ik erover nadenk, betekent dat verstoppen voor mij waar-

schijnlijk vooral dat ik zo ver mogelijk uit het zicht van anderen wil zijn. Zoals je weet, val ik nogal op. Mensen die me voor het eerst zien, kunnen het niet laten om te staren – dat doen ze vrijwel altijd. In de loop van de jaren heb ik van alles geprobeerd om meer in de omgeving op te gaan – make-up, maar daardoor leek ik meer een mislukte gothic; zwartgeverfde haren en wenkbrauwen, maar die gaven me de uitstraling van een vampier. Mijn moeder haatte die vermommingen en tegen de tijd dat ik vijftien werd, kreeg ik er zelf ook genoeg van. Daarom besloot ik toen om geen verdere pogingen meer te doen.

Wat ging er door jou heen toen je me voor het eerst zag? Had je al vaker albinokinderen gezien? Ben je teruggerend naar je kamer, zoals mensen in mijn verbeelding altijd doen, om op te zoeken wat ik had en of het besmettelijk was? Nee? Laat ik je geruststellen: mijn toestand is niet besmettelijk en komt simpelweg doordat ik geen pigment heb in mijn huid of haar. Dat geeft mijn haar die extreem witte kleur en maakt mijn huid nog witter dan mijn haar. Soms, als ik in een menigte loop, heb ik het gevoel dat er een spotlight op me gericht staat. Zo felwit zie ik er volgens mij uit. Zelfs op een luchthaven, tussen al die mensen, spring ik eruit.

De rit naar de luchthaven ging veel te snel voorbij. Toen de chauffeur me vroeg welke luchtvaartmaatschappij ik moest hebben en vervolgens de taxi langs de stoep tot stilstand bracht, bleef ik zitten. Om heel eerlijk te zijn verlangde ik naar mijn moeder. We deden allemaal wel alsof ik heel volwassen en normaal was – en ik verzekerde mijn moeder en Sid dat dit ook het geval was – maar ik stond wel op het punt het halve land door te reizen naar een school waar ik nog nooit geweest was. Misschien had ik dit verhaal hier moeten laten beginnen, om je te laten weten waarom ik überhaupt onderweg was naar Irving. Mijn moeder kwam zo'n drie jaar geleden in contact met Sid

en ik kan alleen maar zeggen: had ze hem maar eerder ontmoet. Tot die tijd redden we ons aardig, maar er ontbrak altijd iets. Mijn vader stierf toen ik zeven maanden was; ik heb dus geen enkele herinnering aan hem. Maar mijn moeder wel. Toen ze Sid tegenkwam, was ze vanaf het begin zielsgelukkig. Ze wilde rustig aan doen, maar we konden hem geen van beiden weerstaan. En gelukkig was dat wederzijds. Het duurde niet lang voor hij mijn moeder zover kreeg dat ze geïnteresseerd raakte in zijn reisbureau en hij bij ons introk. Ik sleepte mezelf intussen door de middelbare school heen. Veel vakken vond ik best leuk, maar – hoe zeg ik dit netjes? – de andere leerlingen waren gewoon niet mijn type. Of misschien was ik niet hun type. Ik ging 's morgens naar school, kwam weer thuis en wachtte tot het voorbij zou zijn.

Ik sprak daar veel over met Sid. Hij kon goed luisteren, maar ik denk dat Sid niet de fout wilde maken ons leven binnen te stappen en de regie over te nemen, wat ik best begrijp. Zelf had hij een geweldige tijd gehad op de middelbare school. Drie keer raden waar hij op school gezeten had. Precies: Irving. Dus kwam er een moment, zoals hij later opbiechtte, dat hij mijn lijden niet langer kon aanzien. Hij wist dat hij een alternatief had, waar ik gelukkig van zou worden. Mijn moeder was er helemaal voor. Zeker toen ik na de allereerste week in het laatste jaar thuis kwam met een kalender die ik tijdens de lunchpauze had gemaakt. Daarop was ik alvast begonnen de dagen af te tellen tot aan mijn slagen. Het was duidelijk dat er iets moest veranderen. Sid nam contact op met meneer Bowersox en regelde alles. Op mijn verjaardag in oktober gaven ze me als cadeau nog een laatste kans om te genieten van de middelbare school. Uiteindelijk kwam het ons allemaal beter uit. Het gaf Sid en mijn moeder de gelegenheid om eerder te verhuizen. En eerlijk gezegd had ik zelf ook niks te verliezen. Althans, dat dacht ik.

Begrijp me niet verkeerd: ik was best enthousiast. Maar om op Irving te komen moest ik mijn weg vinden via de luchthaven, op de aankomstplaats uit het vliegtuig stappen en zelf een taxi vinden – en ik maakte me er zorgen over dat er op de plaats van bestemming niet zo gek veel plekken zouden zijn om mezelf lekker weg te stoppen. Ik klom uit de taxi, pakte mijn gigantische rugzak – de rest van mijn spullen was al vooruitgestuurd –, dook zo ver als ik kon in elkaar en liep de automatische draaideur door. Op de luchthaven was het razend druk. Ik had via internet al ingecheckt en had mijn boardingpass op mijn mobiel, waardoor ik zo kon doorlopen naar de gate. Ik sloeg alleen af bij het toilet om heel even tot mezelf te komen. Toen ik de gate bereikte, gingen de passagiers gelukkig al aan boord. Nog een minuutje en ik zou in het vliegtuig zitten. Er zou misschien wel iemand naast me zitten, maar dat vond ik geen ramp. Het is vooral die telkens terugkerende eerste schok, waar ik altijd zo'n hekel aan heb. Als de ander eenmaal aan me gewend is, valt het meestal wel mee.

Ik zag Vanessa voordat zij mij zag. Ik weet het voor honderd procent zeker – en dat is iets wat ik niet heel vaak kan zeggen. De reden dat ik er zo zeker van ben, is dat ze haar ogen dicht had. Ze zat in de eerste stoel links van mij in de eerste klasse toen ik aan boord van het toestel stapte. Er was een kleine rij ontstaan, een of ander oponthoud doordat iemand verderop in het gangpad bezig was een stuk handbagage in de bergruimte boven de zitplaatsen te stoppen. Ze viel me onmiddellijk op, niet om alle redenen die later zouden volgen, maar omdat ze niet keek. Wie kijkt er in een vliegtuig nou niet om zich heen om te zien wat voor mensen er allemaal aan boord komen? Ik bedoel, we krijgen tegenwoordig toch continu te horen dat we alert moeten zijn op verdachte activiteiten? En daar zat ze, de ogen gesloten, de iPod-dopjes in de oren. Toen viel me ineens

de rest op. In haar lange blonde haren (mooi blond, duidelijk niet albinoblond) had ze twee vlechten gemaakt die met groene elastiekjes vastzaten. Voor zover ik kon zien, waren haar oordopjes ook groen, met groene snoertjes die uit de zak van haar spijkerbroek omhoogkwamen over haar strakke gele truitje naar haar kleine oren. Haar forse rugzak lag aan haar voeten. Ze had een karamelkleurige lamswollen jas uitgespreid om op te zitten, met de bontkraag omhoog.

Meestal let ik erop dat ik niet ga staan staren naar mensen. Het is een van mijn leefregels. In een restaurant draai ik me niet om om te kijken welke baby er zit te brullen; ik laat mijn ogen nooit afdwalen naar iemand die op krukken loopt en een been mist, of naar iemand met een ooglapje. Op de luchthaven, bijvoorbeeld, was er net een vrouw mijn kant op komen lopen met een licht misvormd gezicht. Had ze brandwonden opgelopen? Mankeerde er iets aan haar gelaatsspieren? Het was een subtiele misvorming, maar ik zag – of liever gezegd voelde – de ogen van iedereen om me heen naar haar kijken, terwijl iedereen speurde naar de oorzaak van haar uiterlijke gebrek. Maar ik niet, ik keek strak voor me uit en bleef doorlopen. Het deed er niet toe wat er met haar gebeurd was, het zou van geen enkele betekenis zijn voor mijn leven en ik wist maar al te goed hoe het was om aangestaard te worden.

Daarom kreeg ik zo'n schok toen Vanessa haar ogen opende en me betrapte op staren. Ze perste haar lippen op elkaar en keek me met grote ogen aan, voordat ik de mijne neersloeg naar het dunne vloerkleed. Van achteren kreeg ik een duw. De rij bewoog zich naar voren. Ik was uit haar gezichtsveld verdwenen.

Met mijn blik nog steeds naar de vloer schoof ik in mijn stoel achter in het vliegtuig. Daarna keek ik door het raampje naar de donker wordende lucht. De motoren van het toestel begonnen harder te brullen en we rolden bij de gate vandaan.

‘Gaaf het wel?’ schreeuwde iemand achter me. Hoofden draaiden zich om, maar het mijne bleef recht naar voren gericht. ‘Robert? Robert?’ gilde de stem in paniek. ‘Doe niet zo eng!’ ‘Is hier een arts?’ brulde iemand anders. ‘We hebben een arts nodig.’

Voor de tweede keer binnen twintig minuten moest ik de neiging onderdrukken om toch te kijken; ik vind immers dat je anderen niet moet aanstaren. Alle andere mensen in het vliegtuig hadden zich intussen al omgedraaid. In zekere zin was het veel interessanter om naar hen te kijken. Zo zou ik ook wel merken wat er gebeurde; daar was ik vrij zeker van. Sommige mensen trokken wit weg, bij anderen zag ik opwinding. Gek hoe de ene persoon een hekel heeft aan crisissituaties, terwijl de ander ze geweldig vindt, ze omarmt en opstaat om te doen wat er gedaan moet worden. Hoewel ik moet toegeven dat er op dat moment volgens mij andere gedachten door mijn hoofd gingen en ik pas later overdacht hoe mensen op crisissituaties reageren.

Het ging niet goed daar achterin. Ik zal je niet vermoeien met de akelige details, maar de man in kwestie moest door verpleegkundigen uit het vliegtuig worden gehaald. Ik herinner me dat ik me wat misselijk voelde, terwijl we daarop zaten te wachten. Ik ben nooit op mijn best in noodsituaties. Ik ving wat woorden op – hoofdpijn, leek gezond, bewusteloos – maar ik probeerde me ervoor af te sluiten en richtte daarom mijn blik op het gordijn tussen de compartimenten van de economy en first class. In afwachting van het opstijgen had men het keurig bijeengebonden. En op dat moment zag ik haar weer. Nu ik erover nadacht, was zij toen ik langsliep de enige geweest die in de eerste klasse zat; misschien voelde ze zich eenzaam. Vanessa stond aan haar kant van het gordijn naar het achterste deel van ons compartiment te kijken, de ogen wijd open.

Door alle commotie voelde ik me iets vrijer dan gewoonlijk. Ik

was nu eens niet de rariteit die alle aandacht trok; achter me gebeurde iets veel engers. Het vliegtuig rolde terug naar de gate. Ik besepte dat we maar een paar meter hadden afgelegd, maar dat eerste zetje bij de luchthaven vandaan lijkt altijd zo groots – alsof er geen weg terug meer is. Blijkbaar is die er soms toch wel.

Ik wilde eruit. Ik ben namelijk een beetje claustrofobisch. Gek eigenlijk, want ik doe niets liever dan mezelf wegstoppen in kleine, verborgen ruimtes. Maar dan wel op mijn eigen voorwaarden. Gegijzeld worden vind ik heel iets anders – en zo voelde dit. Ik veronderstelde dat we dadelijk gewoon zouden vertrekken, maar intussen was het gaan sneeuwen en we werden allemaal verzocht van boord te gaan. We kregen te horen dat er overall langs de oostkust luchthavens dichtgingen, hoewel het in Chicago nog meeviel met de sneeuw. Opnieuw moest ik mezelf dwingen om uit mijn holletje te komen. Ik verliet het vliegtuig en ging naar de terminal om te wachten.

In een hoek tegenover een muur vond ik een zitplaats. Ik begon een stripboek te lezen dat ik in het voorvakje van mijn rugzak had gepropt. Even flitste de gedachte door me heen dat ik een taxi kon pakken om nog een laatste nacht in ons huis door te brengen. Maar toen herinnerde ik me wat voor weer het was – plus het feit dat het huis met ingang van de volgende ochtend niet meer het eigendom was van ons gezin. Op dat moment besepte ik dat ik letterlijk geen enkele plek had om mezelf weg te stoppen. Ik was, in ieder geval tijdelijk, thuisloos.

Duncan bleef een minuutje zitten wachten, maar het leek of Tim was opgehouden met praten. Hij keek om zich heen, heel even verrast door waar hij zich bevond. Op de gang was het nu

rustiger. Hij besloot te stoppen met luisteren en zijn vrienden op te zoeken. Hij nam de cd uit de laptop en stopte die terug in het hoesje, met een vlugge blik op de volgende. Die legde hij vervolgens langzaam in de lade. Hij zou alleen even naar het eerste minuutje luisteren...